

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamente:
Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni
200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei, —
Pentru America 8 Dolari
Abonament de sprijin 5000

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției Telegraful Român**, Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nerancate s
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiunilor
m. 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației ziarului Telegraful Român**, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 3238/1944

Circulară*

Către toate oficiile protopopești și parohiale din
Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia
și Sibiu

Iubiții mei fii sufletești,

În urma desfășurării crâncenului războiu prin care trecem, o seamă de frați ai noștri, din partea de miazănoapte a Țării noastre, au fost siliți să-și părăsească casele și să-și caute adăpost în alte părți ale Țării. Astfel se îndreaptă unii din ei și spre meleagurile noastre, cari sunt mai ferite de primejdiile războiului.

Vă îndemn cu toată căldura inimii mele de părinte sufletesc, să-i primiți cu bunăvoință pe cei refugiați, dacă vor bate la ușa voastră. Să-i găzduiți cu toată dragostea frățească, ușurându-le necazul și să-i ajutați creștinește, întărindu-le inimile și curajul, ca să poată birui încercarea ceasului celui greu de acum.

Atât de bună și milostivă a fost Moldova, cu toată Țara adăpostită la sânul ei în cursul războiului trecut pentru Întregirea Neamului, încât azi e o datorie sfântă a tuturor ocrotirea fiilor ei refugiați la noi.

Atâția moldoveni și-au frânt pâinea cu ardelenii refugiați acolo în vremea retragerii de atunci și cade-se azi ca și ardelenii să le răspundă moldovenilor cu aceeași dragoste și dărnicie de frate.

Primiți-i, încartiruiți-i, găzduiți-i, ajutați-i, mângăiați-i și încurajați-i, să nu scadă credința lor, să nu se împrușce nădejdea lor și împreună cu ei înălțați rugăciuni către Dumnezeu părinților noștri ca să fie cu noi și să ne izbăvească Țara și Neamul din toate necazurile și strămătorările.

Împărtășindu-Vă arhierestiile Noastre binecuvântări, am rămas,
Sibiu, 31 Martie 1944.

Al Vostru al tuturor de tot binele voitor:

NICOLAE
Arhiepiscop și Mitropolit

* Cuvântul din această Circulară va fi citit în cea dintâi Duminică după primirea lui înaintea credincioșilor, în toate bisericile, după sfânta liturghie.

Crucea, puterea creștinismului

Crucea este pentru creștinism o permanentă actualitate. Și în această actualitate a crucii stă puterea lui. E drept că adeseori mulți creștini și, ceea ce e mai trist, chiar mulți slujitori ai lui Hristos cel răstignit, uită de acest adevăr. Slăbiciunea cărnii și poftele ei sunt mai ascultate decât porunca Domnului și chiar rațiunea se pune lesne, cu tot aparatul ei de argumentare, la dispoziția lor.

Ei da, se spune, crucea a avut un rol la începutul creștinismului, pentru că prin acceptarea ei ne-a împăcat Hristos cu cerul. Dar cu aceasta s'a isprăvit rolul ei. Ii cinstim chipul ei în amintirea rolului pe care l'a avut la întemeierea creștinismului. Dar altă legătură noi nu avem cu ea. Ea a fost o obligație exclusivă pentru Hristos, dar nu și pentru noi. Noi n'avem decât să ne bucurăm de roadele ei, mulțumind lui Hristos care a acceptat-o pentru noi toți.

Prin urmare creștinismul este un uriaș capital spiritual întemeiat și transmis nouă ca moștenire, din care

avem să ne hrănim sufletul cu liniște în fața lui Dumnezeu. Noi suntem fericiiți uzufructuari ai rezervoriului de viață spirituală alimentat de jertfa lui Hristos, iar dacă suntem preoți, beneficiarii unor slujbe cari ne dau posibilitatea unui traiu onorabil în cadrul acestei instituții, asemenea slujbașilor oricărei alte instituții.

Biserica ar fi, după această concepție, din nenorocire prea frecventă, o instituție burgheză, un fel de Minister de Educație, având ca școli diferitele biserici parohiale; un Minister care oferă pentru un număr mare de inși locuri de plasare și care, e drept, se folosește, spre deosebire de școala propriu zisă, în educația ce-o dă poporului, continuu de numele lui Dumnezeu. Slujbașii ei se străduiesc ca toți ceilalți funcționari, în tot felul să-și închege o stare materială cât mai respectabilă, iar dacă vine vorba de suferințe socotesc că e foarte rațional și chiar foarte compatibil cu misiunea lor să le evite cu orice preț, chiar cu păgubirea mântuirii păstori-

tilor și-l declară lipsit de minte pe cel ce îndrăznește să susțină că un preot e dator să accepte de bună voie și suferința până la ultima ei treaptă.

Față de o asemenea mentalitate este necesar să se spună răspicat: crucea este o permanentă actualitate pentru creștini și în primul rând pentru cei ce au ca misiune specială să susțină cauza lui Hristos între oameni. Iar permanenta actualitate a crucii înseamnă nu o doctrină oarecare despre semnificația ei, căci realitatea crucii nu e cu adevărat decât acolo unde se experiază tot ce înseamnă ea. Actualitatea crucii înseamnă suportarea ei atunci când împrejurările o cer, iar altele capacitatea de-a o suporta oricând s'ar ivi ocazia.

Unde crucea nu mai este actuală în acest sens autentic și nealterat al cuvântului, creștinismul nu mai manifestă nici o vlagă, nu mai impune nici un respect, nu mai luptă cu nici un adversar și nici nu mai repurtează vreun triumf net.

Dacă se mai ține în viața Statului, sau dacă mai triumfă, aceasta se datorește mai mult unor puteri lumești, pe cari se razimă în chip slăbănog, iar asemenea triumfuri nu înseamnă înnoiri autentice ale puterii sale și nici cuceriri reale ale sufletelor. Acolo de obicei preoții nu luptă cu mijloace adevărate și adânc duhovnicești — între cari cel mai de seamă e crucea — ci cu agresivitate lumească și cu cuvântul jignitor, cari sunt o adevărată boală cu care s'au ales prin molipsirea dela puterile lumești, în cari și-au pus vreme îndelungată toată nădejdea.

În cruce e concentrată toată puterea creștinismului — înțelegând că ea este condiția, sau mijlocul absolut necesar pe care realizându-l din partea noastră, primim puterea Duhului Sfânt. Ea exprimă toată scara de suferințe câte pot veni asupra unui om pentru Hristos, dela cea mai mică până la cea mai grozavă, dar în chip special exprimă treapta supremă a suferinței. Nu cred că se poate mântui vreun om care n'a suferit vreodată ceva pentru Hristos, care nu a luat și el un colț din crucea Lui pe umerii săi. Orice evitare a suferinței pentru Hristos este un păcat. Cine nu e în stare decât să beneficieze de cele ale lui Hristos, nu să și suferă pentru El, acela nu are comuniune adevărată cu El.

Nu ne mântuim contemplând dela distanță a două mii de ani jertfa Domnului pe crucea Golgotei, oricâte sughițuri de înduioșare ne-ar cuprinde. Împropierea aceasta a jertfei lui Hristos e totuși numai o împropiere dela distanță. Calitatea creștină a ființei noastre nu stă numai în acest sentimentalism, care la urma urmei poate fi declanșat și la teatru sau la orice lectură mai impresionantă despre cine știe ce erou tragic al vieții omenești. O caracteristică esențială a creștinismului, o mare noutate a lui, este că ne revindică să urmărim pilda lui Hristos. Creștinătatea noastră e matură și întreagă numai când a trecut dela

sentimentalismul spectatorului, la bărbăția imitatorului.

Crucea nu e pusă în istorie de Iisus Hristos, ca să rămână exterioară tuturor. Mântuitorul n'a spus: «Priviți la crucea Mea», ci: «Fiecare să-și ia crucea și să-mi urmeze Mie». A lua crucea înseamnă a primi în ființa proprie toate durerile pe cari le procură ea, înseamnă a o primi înăuntrul vieții proprii. Dacă vrem să primim pe Hristos în noi, să-L primim cu crucea Lui, care trebuie să ne devină cruce și nouă. Nu poți urma lui Hristos dacă nu iai crucea asupra ta. Căci a urma lui Hristos înseamnă a-l urma nu pe un drum exterior, geografic, ci pe drumul unor trăiri lăuntrice. Fără crucea, care produce aceste trăiri, nu te poți ridica și nu poți umbla pe drumul duhovnicesc al Lui, nu simți ceea ce simte El, nu ești aproape de El. Și cine nu merge în sufletul său, pe drumul pe care a mers Iisus în sufletul Lui ca om, nu va ajunge la capătul la care a ajuns El, la sânul Tatălui.

Fericiți vom fi de vom urma lui Hristos pe drumul crucii Lui. Dar vai de oricare din noi, care se va feri să ia crucea pe umerii săi. Silindu-se să-și scape o viață de câțiva ani, o va pierde pe cea veșnică.

„Tribuna Ardealului” ni-a dat până acum 1000 de numere

Organul de afirmare a românilor din Ardealul de nord, „Tribuna Ardealului” de sub chibzuia conducere a distinsului profesor, **Dr. Emil Hăteganu**, prăznuiește astăzi, cu drept cuvânt, cele 1000 de numere apărute, fără întreruperi și în grele condiții, începând din 15 Septembrie 1940 până în ziua de 21 Martie 1944.

În răstimpul de trei ani și jumătate gazeta românească dela Cluj, în mijlocul grijilor și necazurilor acestor timpuri extraordinare, a urmat fără șovăire, cu gând cinstit și inimă românească, pe calea de luminare și îndrumare a maselor românești din Transilvania nordică.

„Tribuna” dela Cluj a fost însă cerută nu numai de frații noștri din acea regiune, ci și de numeroși frați de departe, aflători sub stăpânire română sau străină. Ea se citea, cu bucurie și mulțumire, și pe malurile Donului, în spitale din alte țări, și de pretutindeni se trimeteau la Cluj cuvinte de satisfacție, de încurajare și de frățească iubire. Aceste manifestări sufletești se îndreptau, de sine înțeles, cu deosebire către persoana ce stă în fruntea foii, către dl prof. Dr. Emil Hăteganu, — căruia i se cuvine multă și îndreptățiță recunoștință din partea tuturor cetitorilor.

„Tribuna Adealului”, care își cunoaște menirea, poartă luptă stăruitoare întru realizarea ei; este astfel vrednică să-și facă intrarea în fiecare cămin iubitor de slovă românească.

**Prin minciuni, dușmanul turbură
sufletele celor slabi**

PRIMĂVARA DUHULUI

E primăvară: par'că plutesc pretutindeni puterile învierii, puterile înținerii. E o atmosferă care — prin analogie — ne face mai înțelegători, mai deschiși și față de primăvara duhului. Dacă firea tresaltă sub imboldurile sevei noi ce i se urcă în trunchiul îmbătrânit de vremi, omul se simte mai sprinten nu numai la trup, ci și cu sufletul. Invierea firii — învierea sufletului. Ne călătorim pașii spre grădina de altădată, din mormântul căreia a făsnit vie, nepieritoare, mereu aceeași, lumina învierii. Și de atunci toate sufletele sunt o grădină: toate grădinile au un mormânt; toate mormintele strălucesc de lumină — lumina prin care înfloresc toți trandafirii și plesnesc bobocii tuturor crengilor îndreptate nostalgic către cer. E primăvara Duhului: primăvara care nu alimentează cu frunzele ei melancolia nici unei toamne, pentru că e primăvara veșniciei...

Adierile ei însă nu pot fi simțite de un suflet scorojit de păcate; în atmosfera ei nu respiră spiritele îngroșate, tăbăcite de patimi. Numai cei curați cu inima, cei simplii cu duhul, au sensibilitatea necesară trăirii sub zările de bucurie și pace ale primăverii veșnice. Și dacă este splendidă toată această renaștere a firii sub revărsările luminii, cu atât mai sublimă este vederea unui suflet îmbobocit în atmosfera primăvăratică a Duhului.

Câtă bucurie, câtă fericire gălăie în suflet din izvoarele tănuite ale imprimăvărării harice, o putem doar bănuși din vorba lor, din viața lor, din atitudinea lor. A celor cuprinși în suvoiul primăverii. Ei sunt asemenea florilor din Mai, florilor albe ca neprihănirea însăși, scăldate în lumina de basm a unei gingășii, a unei frumuseți negrăite. Viața lor crește, ca o floare a raiului, în căldura dragostei lui Hristos, în atmosfera de seninătate suprafirească a harului, în explozia de bucurie a Dumnezeirii. Aceasta e impresia pe care mi-a făcut-o maica Veronica din Vladimir-Tecuciului. Vor zice unii că exagerez, că mă exprim metaforic și deci fac simplă poezie. Eu sunt dimpotrivă convins că nici o metaforă, nici o expresie poetică nu poate concretiza deplin lumina, bucuria, fericirea ce

izbucnește năvalnic într'un suflet pur, un suflet feclorelnic, când se întâlnește pe cărările vieții, cu Dumnezeu. Sunt realități cari depășesc cuvântul. Și maica Veronica, sunt acum șase ani de când s'a învrednicit să vadă lucruri pe cari ochii de carne și lut nu le văd și să i se toarne în suflet mirul binecuvântărilor cerești. Ea participă la primăvara Duhului: ființa ei e numai zâmbet, seninătate, bucurie, încântare, nevinovăție.

Am în față cartea în care-și povestește viziunile: «Minunile din Vladimir-Tecuciului. Vedenii, semne și vestiri dumnezeiești» (ed. IV-a. Institutul de Arte Grafice «Dunărea», Braila 1943, p. 79, 100 lei). Sunt în număr de treizeci și două. Nu e locul aici să discut criteriile după care se pot distinge viziunile false (halucinațiile sau vedeniile diavolești) de viziunile adevărate. Amintesc numai că unul din semnele caracteristice este efectul, urmările ce le produc viziunile: cele false lasă în urmă descurajare, tulburare, slăbiciune; cele adevărate cari sunt un contact real între suflet și lumea suprafirească (tălmăcit în chipuri existente în memoria vizionarului) aduc o creștere de viață spirituală, pace, bucurie, seninătate. Ele schimbă deplin viața vizionarului, toarnă în ea puteri de sus și face să strălucescă în oglinda purității ei chipul de lumină a Dumnezeirii. E năvala năprasnică a primăverii duhovnicești. Și ființa maicii Veronica este ca o floare neprihănită, înflorită pe creanga Bisericii, sub puterea acestei comuniuni cu lumea cea cerească. Este ceea ce m'a impresionat în chip deosebit și ceea ce mărturisește în prefața broșurei, deputatul eparhial dl Traian P. Corodeanu: «Sănătate deplină atât fizică cât și sufletească. Moralitate, simplitate, desinteresare de orice motiv de ordin material sau egoist, viața absolut curată și retrasă pe care o duce, dragostea ei aprinsă de Dumnezeu și de aproapele, nestrămutată ei hotărâre de a se preda în totul lui Dumnezeu, slujindu-L până la sfârșitul vieții...

Dar semnul cel mai isbitor este prefacerea desăvârșită a întregii sale ființe sufletești... Nevinovata fecioară s'a rupt complet de lume, neatrăgându-o nimic din ale lumii acesteia, ci

toate gândurile, sentimentele și actele ei se îndreaptă numai spre Dumnezeu și numai voința Lui voește a o împlini cu jertfa chiar a vieții» (p. 78). La acestea trebuie să adăugăm: smerenia, care este podoaba ce singură mărturisește despre aleșii lui Dumnezeu. Ceeace caracterizează persoanele din viziunile acestea este frumusețea lor cea negrăită: sunt ființe învaluite în lumina unei frumuseți paradisiace. Este un leit-motiv care revine și când vede pe Mântuitorul, și când vede pe Maica Domnului, și când vede sfinți, fecioare, sau îngeri: «o frumusețe pe care n'o pot spune», «o, cât de frumoase erau!», «o frumusețe deosebită» sau «zâmbiam de frumusețea lui» sunt expresii cari mărturisesc că sufletul ei era adâncit în valurile de lumină ale Frumuseții celei mai presus de orice frumusețe. Par'că vorbește în aceste viziuni toată Filocalia (=iubirea de Frumusețe) care e esența Ortodoxiei. Lumină și Frumusețe este cerul cel duhovnicesc: răsfângerea lui în suflet e transfigurare.

O altă caracteristică a viziunilor e că toate au caracter bisericesc: îngeri, sfinți (Evanghelistul Ioan, Sf. Simeon, Sf. Pantelimon etc.) Maica Domnului, fecioare sfințe, Mântuitorul și Dumnezeu-Tatăl. Impresionante în special sunt viziunile liturgice, în cari ceea ce noi credem că se ascunde real sub simboalele liturgice, ei îi apar în realitatea lor tainică: Hristos ca Arhiereu stând deasupra altarului, înconjurat de Maica Domnului, îngeri și sfinți. E cea mai pură tradiție ortodoxă scoasă în lumină proaspătă, primăvăratică, prin aceste viziuni. Dar accentul dominant — care exprimă intenția divină — este altundeva: în chemarea la pocăință, la convertirea din viața păcatelor de azi la o viață în Biserică și în curățenie morală. «De păcătoși ce sunteți ar trebui ca în genunchi să mergeți de acasă până la sfânta biserică... Dar voi nici pe picioare nu veniți...» (p. 19); lepădarea de păcate și întoarcerea la Biserică e chemarea ce o face vremii noastre Dumnezeu prin propovăduirea maicii Veronica. Într-o viziune splendidă — în care se vede și inima de lacrimă și milă a maicii Veronica — Mântuitorul îi spune: «Nu vreau pâinea și haina ta, ci dragostea ta și a voastră o vreau» (p. 43). Iată ceea ce cere Mântuitorul dela noi.

Maica Domnului apare adesea, îmbrăcată în haină neagră, lăcrămând și rugându-se Fiului Ei pentru milostivire și iertarea oamenilor de pe pământ, căci — din pricina păcatelor celor multe — Dumnezeu vrea să-și trimită urgia mânia Sale peste neamuri: «se apropie anul durerilor» (p. 33). Vom asculta chemarea pocăinții — spre a scăpa de chin — sau vom continua hora păcatului? După toate semnele, se pare că lumea e suficient de înrăită spre a se prăbuși în noianul durerilor, al cărui început îl simțim, dar al cărui capăt nu-l putem prevedea. Când oare ne vom da seama că numai viața după voia lui Dumnezeu e izvorul bucuriei, păcii și mântuirii noastre?

Și totuși în volbura acestei vremi avem o mângăere și o nădejde: în jurul maicii Veronica s'au adunat aproape 100 de fecioare, care cu mâinile lor și-au clădit mănăstirea (un paraclis, o biserică mare, chilii etc.) și care cresc în dragostea lui Hristos, cu gândul de-a se sacrifica pentru salvarea acestui neam. E ceea ce îi spune Mântuitorul într-o viziune: «Iată pentru ce te am ales din lumea aceasta, în care nu am unde să-mi plec capul: să lupti pentru viața veșnică, nu pentru aceasta care-i atât de scurtă. Luptă și muncește pentru schit... că în acest schit sărac nu va locui nici un suflet, decât numai cel ce este pentru jertfă» (p. 33). «Sufletele acestea care-și vor petrece viața în acest loc, prin rugăciunile și chinurile ce li se pregătesc vor câștiga Țara Românească» (p. 36). Nu este în această acceptare a suferinții și jertfei pentru mântuirea neamului dovada neîndoielnică a curățeniei sufletești, dar și a adevărului viziunilor maicii Veronica? Numai cei răpiți cu adevărat de dragostea divină, sunt capabili de jertfă.

N'avem puterea de a citi în cărțile viitorului: nu știm încă soarta ce ne așteaptă. Știm însă că întoarcerea la calea Bisericii e singura mântuire din haosul vremii. Dar chiar dacă — din pricina nevredniciei noastre — va veni «prăpădul cel mare», știm că neamul acesta nu va pieri: De ce? Pentru că se găsesc încă suflete curate care zidesc din jertfa vieții lor temelie de biruință și înviere în viitor pentru neamul românesc. «Țara românească și poporul ei încercat în năcazuri și ispite grele, să nu se întristeze — zice Maica Domnului către

FOIȘOARA

Nr. 10753/1943 Bis.

Expunere de motive la revizuirea statutelor societății „Casa Culturală”

Onorată Adunare Eparhială,

În mijlocul satului ardelean, pe-o colină dinspre Răsărit, se înalță biserica. Din făptura ei gingașe, curată ca albul zăpezii se desprinde turla, asemenea unui creștet de brad, arătând simbolic spre cer. Statul întreg e dominat de sfântul locaș; din toate părțile satului se vede biserica, toate cărările din sat duc la biserică.

În duminici și sărbători plugarii satelor noastre în haine primenite, se întâlnesc cu toții la biserică înfrățindu-se în rugăciune și în duh de iubire înaintea lui Dumnezeu. Acolo sunt copleșiți de taina chemărilor cerești și în lumina lor învață să privească viața pământească cu multele ei frământări.

Biserica prin acțiunea ei binecuvântată a devenit factorul de căpetenie în viața și manifestările sociale ale neamului nostru. Ea i-a dat principiul suprem de viață prin care se orientează în lume și prin care trăiește sufletul acestui neam. Biserica ne-a dat satul românesc, rezervorul nesecat și plin de vigoare al existenței

noastre și vistierul zăcămintelor celor mai de preț, cu cari ne-a înzestrat pronia cerească.

Biserica e totul pentru sat; fără ea satul e pustiu. La fel viața sătenilor fără biserică e moartă. Biserica este sufletul vieții obștești, pivotul de existență și de propășire a poporului nostru în toate domeniile de manifestare.

Pornind dela această realitate, biserica pe lângă doctrina sf. taine și pe lângă toate celelalte mijloace de luminare și de sfințire a vieții poporului credincios al ei, s'a străduit mai cu deosebire în vremile din urmă să creeze organe noi de lucrare prin cari să poată intra adânc în toate domeniile devenite din ce în ce mai complexe ale vieții poporului, pentru a o ține strâns legată de idealurile credinței religioase. Principiul de care se călăuzește biserica și slujitorii ei este că nu numai sectorul religios, ci toate sectoarele de viață: cultural, social, economic, sanitar etc. trebuie să stea sub raza de influență a evangheliei.

În felul a cеста au luat ființă diferitele societăți și organizații în cadrele parohiei. Amintim la acest loc casele culturale, cari au fost pornite la drum curând după războiul mondial care ne-a dat întregirea României, la cel dintâi congres al preoșimii din mitropolia ortodoxă română din Ardeal ținut la Sibiu în luna Martie 1919, din inițiativa secretarului general al Asociației de atunci, profesorul Dr. Nicolae Bălan.

Scopul acestui așezământ bisericesc mărturisit dela întemeiere, a fost îndru-

marea poporului pe căi de lumină, îmbogățirea vieții credincioșilor, statornicirea unei frății mai strânse și mai curate între membrii unei parohii. Timp de 13 ani s'a lucrat după prevederile primelor statute votate de comitetul central al „Asociației Andrei Șaguna”, a clerului mitropoliei ortodoxe din Ardeal în ședința dela 2 Iulie 1919.

În anul 1932, statutele societății „Casa Culturală” au fost aduse spre revizuire înaintea adunării Eparhiale. La acea dată parohiile din Arhiepiscopia noastră dispunea de 119 imobile proprii ale „Casei Culturale” și de 54 localuri închiriate. În total „Casa Culturală” era organizată în 173 de parohii, rezultat remarcabil după 13 ani dela înființarea societății.

Cât privește rostul „Casei Culturale”, în expunerea de motive a statutelor din 1932, arătăm că ea tinde a încheia tot mai mult unitatea sufletească a satelor sub egida preotului, a învățătorului și a fruntașilor. În trecutul de asuprire această unitate era impusă din motive defensive. În epoca de după unire unire când lipsea frâna impusă de situația grea de mai nainte, unitatea sufletească trebuia menținută și adâncită printr-o lucrare pozitivă desfășurată în atmosfera libertății naționale cu un devotament din ce în ce mai cald, pentru înălțarea obștei românești în toate privințele.

Astăzi, în 1944 „Casei Culturale” sub egida bisericii, îi revine cu atât mai vârtos rolul de cămin familiar de înfrățire, de albe de împreunare a cugetelor, de maică

directivă a manifestărilor vieții în toate domeniile, contribuind în felul acesta la înjghebarea solidarității naționale și creștin-ortodoxe în slăre să înfrunte curentele subversive și să folosească toate împrejurările pentru întărirea armoniei desăvârșite în comunitatea sufletească a neamului.

„Casa Culturală” a Bisericii a colaborat cu societățile similare; mai întâi cu cererile culturale ale „Astrei”, apoi căminele culturale ale Fundațiilor Regale, cu Serviciul Social etc. Instituția bisericească se bucura văzând cum se ridică și alte organizații urmărind și ele lumina și promovarea culturală a satelor.

Unii din preoșii noștri au mers până acolo că primind ajutoare dela „Astra” sau dela „Fundațiile Regale” au crezut că ar putea renunța la așezământul bisericesc al „Casei Culturale”, încadrându-se în organizațiile „Astrei”, „Serviciului Social”, etc. Acesta a fost un punct de vedere greșit. Biserica cu societățile ei nu renunță la pozițiile câștigate în orice domeniu al vieții. Pentru că nu vrea să se lase înlăturată ca factor determinant din mijlocul vieții obștești a neamului. Cu toate avantajele materiale sau de altă natură pe care vreo societate din afară ni le-ar oferi, noi nu trebuie să renunțăm la așezămintele noastre bisericești.

(Va urma).

Nu repeta minciunile dușmane! Cu un cuvânt poți să-ți distrugi avutul și familia!

Veronica. Va trece prin necazuri mari dar Eu vă voi ocroti... dar voi să vă rugați» (p. 44, în 31 Martie 1940). Câți drepti vor fi fiind în cetatea neamului românesc? Dumnezeu îi știe. Oastea lor e gata să mărturisească — în veac de furtună — pentru Hristos și mântuirea neamului. Nu vrei să faci parte și tu din rândurile ei? Poate va veni vremea în care se va vădi adevărata față ce-o porți în suflet. Poate maica Veronica a fost trimisă de Dumnezeu ca să ne lumineze căderea.

Să nu ne poticnim de faptul că e o fecioară simplă din popor, fără prea multă școală — ci să privim la frumusețea sufletului ei. Și dacă e să căutăm analogii în Apus (asta pentru că noi întotdeauna nu ne prețuim valorile decât după ce le-am comparat cu Apusul!) renumita mistică italiană Catharina de Siena — care a jucat un mare rol în viața politică a Italiei

și mai ales în readucerea papilor la Roma — n'a fost decât tot o fică simplă a țarinei, care a primit puterile cerului tot sub formă vizionară. Să prețuim așadar darul ce ni l-a trimis Dumnezeu în persoana simplă, dar neprihănită ca un rai, a maicii Veronica și să ascultăm chemarea Domnului: El ne cheamă la învierea vieții, la primăvara Duhului.

E primăvară pretutindeni. De ce n'ar fi primăvară și în suflet? Iată fecioarele cele înțelepte sunt ca niște flori pe creanga Bisericii, înflorite sub zărilor cerului la adierea primăverii duhovnicești. De ce nu am fi și noi asemenea? Chiar dacă grindina urii le va smulge de pe creangă: moartea lor va fi învierea neamului și biruința luminii. A Frumuseții celei mai presus de orice frumusețe după care însetează sufletele pure din hăda întemnițare a veacului de acum..

Diacon N. MLADIN

IATĂ OMUL!

— O contingentă istorică —

«Pilat a zis: «Iată Omul» (Ioan 19, 5).

de Prof. Preot Simeon Radu

Istoria filosofiei și a culturii umane relatează un caz foarte interesant. Intr-o zi în amiaza mare cinicul filosof grec, Diogen (413—323 a. Hr.) dascălul lui Alexandru Macedon, lăsându-și butoiul în care și depăna firul vieții, a pornit cu lampa aprinsă pe stradă. Întrebat că de ce face aceasta, el a răspuns tuturor: «Caut un Om!»

Răspunsul său, desigur, va fi fost cât se poate de nemulțumitor pentru contemporani, cari îl vor fi socotit mai degrabă nebun decât filosof, fiindcă după judecata lor — dar și a multora din vremea de azi — „oameni” întâlnești la tot pasul, poate chiar că i prea întâlnești, ziua ca și noaptea, și nu-i nevoie să-i cauți cu... lumina.

Și totuși, peste nedumerirea contemporanilor săi și a celor ce vor auzi peste veacuri de fapta curioasă a lui Diogen, această rămâne un gest istoric pentru filosofia și cultura antică, — lipsită de un om.

Deoparte, gestul său arată că el era preocupat de problema desăvârșirii ființei omenești, de alta că se frământa de dorința s-o vadă alevea, tradusă în viața unui om, realizată în chip ideal, pentru toate timpurile. Filosoful nostru căuta, deci, modelul omului adevărat, perfect în gradul cel mai înalt posibil, întrupare a virtuții, care ne apropie de Dumnezeu, după „chipul și asemănarea” căruia am fost creați.

Ceva de dincolo de ființa sa mărginită, îi spunea lui Diogen că „omul” pe care-l vede zilnic, nu-i cel adevărat, ci un spirit rătăcit și înghețat în materie, ar zice Bergson.

De aceea, Diogen își pune marea problemă a salvării morale a omului, printr-un exemplar de elită, care fiind imitat, să poată aduce pe toți pe făgașul destinului lor veșnic, dela care s'au abătut.

Intr'un anume senz, făpta diogenică este o revelație naturală, produsă în filosofia antică, de Creiatorul omului. Ea stă alături de revelația lui Socrate, Platon, Aristot, stoici și neoplatonici, care vorbesc despre înțeleptul universal, Unul în ființă, Ideea supremă, Logosul, Adevărul absolut, Ideea arhetip, Binele suprem (Platon), Actul pur, Primus movens (Aristot), prin care s'a creat cosmosul etc.

Semnificația acestei revelații este: Ființa omenească cu prea marile ei patimi și cu întreg cortegiul său de păcate, pe care fatal le poartă cu sine în istorie, nu este cea voită de Dumnezeu, ci imaginea stearsă a omului ideal. Omul, așa cum apare în istorie, este departe de a fi coroană a cosmosului cum a fost destinat, pentru că profilul său moral și spiritual este mutilat, desfigurat, din cauza păcatelor care l-au făcut să fie un monstru, distrugător al armoniei din întreg universul. Decăderea această atât de uriașă l-a silit pe legen-

darul Homer să constate că el, omul, este cea mai mizerabilă ființă dintre toate viețuitoarele pământului.

Judecând în concret ființa omenească, Diogen descopere prin gestul său că păcatul în general nu-i ceva creat: el nu este un dat ființial al omului, ci este numai ceva anormal, o boală a sufletului și cea mai teribilă, care-l degradează și-l ucide, căci îl desparte de Dumnezeu — fericirea adevărată pentru care simte că este făcut. Filosoful nostru își imaginează și un Om fără acest păcat, un Om fără nici un defect moral și spiritual, un Om desăvârșit, Tipul ideal al umanității, care să întrupeze Adevărul, Binele și Frumosul absolut, Om care există, sau va exista undeva, așa cum dorea el și pe care-l strigă irezistibil sufletul nostru.

Diogen intuiește pe Omul ideal, Modelul fapturii omenești, așezat ca un dat creatural în fiecare, care printr'un har divin așteaptă să treacă dela potență la act, dela „chip” la „asemănare”. Asemănarea este însă împedecată de păcatul strămoșesc, care a așezat peste ființa umană zăbranicul morții spirituale și fizice ca plată a neascultării de Creator. Acest păcat trebuie înlăturat prin întruparea unui Fiului al „zeller” care va deslega pe Prometeu de stânca imperfecțiunilor morale, de rău și va lua asupra-și suferințele acestuia. Cu acesta se va elibera Laocoon și fiii săi — simbol al umanității însăși — de șerpii păcatului care le-a năruit viața normală.

Diogen credea în acest Fiul al Omului, nădăjduia să-l găsească, de aceea îl căuta printre „ai săi”. Și va rămânea desamăgit, căci nu-l va afla încă.

Credința aceasta a fost și pentru păgânii singura lumină spirituală în drumul către mântuire prin Hristos, care mai pălăia în sufletele cele mai alese, în vremea ce era stinsă în marea masă care înota în bezna morții.

Omul din zilele lui Diogen, de care el însuși se desgatează, omul plin de vicii și de rătăcire, istovit de puteri și de dor de viață, înfățișează icoana tristă a omenirii până la venirea Domnului Iisus Hristos și a omenirii păgâne din toate timpurile, care fără idealul de viață arătat de Dumnezeu — Intrupat, trăiește numai pe plan biologic, se degradează și se prăbușește în moarte pe veci, iar munca ei, se irosește în zadar, căci nu crează și nu desăvârșește nimic bun.

Trei sute de ani au fost rânduți de Cel de sus să treacă peste sărmana conștiință morală a omului încătușat în des-nădejde și păcat până ce Omul ideal, căutat de Diogen, să fie arătat lumii prin judecătorul Pilat din Pont, care a zis: „Iată Omul!” (Ioan 19, 5). De acum gestul lui Diogen își primește toată semnificația și puterea.

Diogen și Pilat pare că se caută și se întregesc reciproc. Ei se întâlnesc în istorie fără să vrea și fac gesturi profunde, pe care nu le înțeleg în toată semnificația lor. E voia lui Dumnezeu ca ei să se întâlnească, să deslege problema morală a vieții și sensul tainic, înalt al îndumnezeirii ei.

Diogen caută, Pilat descopere. Unul întreabă, altul răspunde; primul dorește, al doilea împlinește.

Diogene strigă și întinde brațul să apuce, simbol al pământului însetat după cerul divin. Pilat răspunde și dăruiește omenirii neputințioase pe Omul suferinții și al durerii, cel mai scump dar al cerului, simbol al nemărginitei iubiri pe care Dumnezeu o arată omului.

Fără să cugete prea adânc, Pilat a făcut un gest istoric, arătând omenirii pentru totdeauna pe Iisus Hristos, idealul desăvârșirii vieții morale.

Pilat știa că Iisus este nevinovat și a fost adus aici din ură și patimă, de aceea chibzuește să-l sioboadă, trezind mila jidovimii pentru durerea Lui. În scopul acesta, el a poruncit soldaților să bată pe Mântuitorul, iar ei au împlinit ordinul cu vârf, fără nici un scrupul de conștiință, încât L-au desfigurat... L-au desbrăcat de haine, l-au pus pe cap cunună de spini, mari și ascuțiți, deosebi de curbați și înfloritori, care până azi se zic „spini lui Iisus”, maclura aurantica. „L-au îmbrăcat cu purpură ca pe un împărat” și-l aduc „omagi” lovindu-l greu și scuipându-l. Apoi așa pierdut, „fără chip și frumusețe omenească”, cum spune Isaia, îl predau lui Pilat, care-l arată gloatei înconștiente, zicând: „Iată Omul!” „Ecce Homo”.

Dar Pilat s'a înșelat amar. Era de prevăzut, pentru că el nu cunoștea îndea-juns răutatea acestui popor, cel mai hain la inimă dintre toate neamurile sub soare care a uci pe toți prorocii trimși de Dumnezeu să-l întoarcă către credință și adevăr.

Chipul săngerând al Fiului durerii, palid și desfigurat, n'a făcut decât să îndârjască și mai mult dorul de răzbunare diavolească a evreimii cerbicoase, cu un exagerat egoism național și setos de sânge nevinovat.

Duri, cum îi cunoaște istoria, evreii fug de curățenia morală și își întorc fața dela dreptate și adevăr, căci iubesc întunerecul.

El nu știu decât dangăitul sinistru: „Ia-L ia-L, răstignește-L pe El!”... „Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri” (Ioan 19, 15; Matei 27, 25). Pentru aceasta și-au atras mânia lui Dumnezeu asupra lor, destinul crud le este pecetluit și va înceta abia în clipa întoarcerii lor cu credință la Cel Răstignit.

— Ce minunată împlinire istorică!

La o răspânteală a istoriei, când întunericul moral covârșise luciditatea sufletului omenească, iar conștiința striga din adâncuri după un Mântuitor al ei, care să-i arate noi altare la care să îngenuncheze fără să se umilească, Dumnezeu a dăruit omenirii pe Fiul Său, în persoana omului ideal. El ne strigă deapaururi: „Veniți după Mine. Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. (Ioan 14, 6). Eu sunt Calea pe care urmând-o nu rătăciți în căutarea revelației sensului ultim al vieții și al lumii. Eu sunt Adevărul care nu înșală, pe care alinându-l veți deveni liberi, căci numai El va satisface deplin dorul de cunoaștere al sufletului vostru.

Eu sunt Viața care nu se stinge și tinerețea fără bătrânețe după care alergați.

Da, Hristos este Adevărul absolut pe care-l caută toată filosofia, totdeauna, în frunte cu filosofia antică, care prin rostul lui Pilat întreba pe Domnul în divan: „Ce este Adevărul?” Iar El răspuns nu i-a dat, căci nu avea cui. Cu tot dreptul marele Pascal, savantul și filosoful creștin prin excelență, zice: „Iisus Hristos este centrul spre care tind tot. Căne-L cunoaște are rațiunea tuturor lucrurilor. În El stă toată virtutea și fericirea noastră. În afară de El nu există decât viciu, nenorocire și erori, întunec, moarte și des-nădejde. Prin El omul cunoaște pe Dumnezeu și se cunoaște pe sine” (Vezi M. Uță, Pascal, pg.

203). Prin zlața Sa, El a deschis un veac nou, de lumină, pentru sufletele noastre care vor avea în el un deschizător de drum, către paradisul pierdut. În El aflăm modelul desăvârșit al vieții omenești care trebuie să fie și viața noastră, însetată după sfințenie și Dumnezeu. El este Alfa și Omega; dela El am venit, prin El existăm și la El ne vom întoarce. Cu drept cuvânt se spune că creștinismul este religie supranaturală și creiația a doua a spiritului uman, reasezat în demnitatea voită de Dumnezeu din veci.

Acela care caută fericirea adevărată, o găsește numai în Iisus Hristos, dat oamenilor de Dumnezeu Tatăl să fie călăuză credincioasă în toate ramurile de activitate în această viață. El ne cheamă să ne reclădim viața după voia și cu harul Celui de sus. În scopul acestei transfigurări interne în duh și'n adevăr, El bunul nostru Mântuitor vine la noi, an de an, prin Sfintele Sale Patimi, ca să ne dea putere să-L însoțim pe drumul spinos al vieții, fără a ne plânge, sau a ne lăpăda de El, pentru suferințele pe care le încercăm. Vine, ca să ne asigure că după Patimă urmează învierea Sa, care va fi și învierea noastră dacă-L ascultăm.

Mai mult ca altă dată, sărmana omenire trebuie să înțeleagă predica Crucii Lui, care cere tuturor *iertare și iubire frățască*, aducătoare de adevărată pace, cu o viață mai bună pentru toți.

E vremea marilor încercări, în care *rolul preotului este situat pe primul plan*. Năzuința lui trebuie să fie de a aduce pe câți mai mulți la *urmarea vieții lui Hristos*, Om și Dumnezeu adevărat. Dar nu va reuși niciodată dacă *lângă predica sa* aducătoare de har ceresc, nu va adăuga *exemplul viu, concret și ideal, al vieții lui de adevărat păstor, după modelul lui Iisus, Domnul nostru*. Aceasta i predica cea mai bună, frate întru Domnul: *viața ta*. După tine se conduce fiul tău sufletesc. Ce fericit va fi credinciosul tău când va putea zice: *Iată Omul pe care-l urmez! E Omul lui Dumnezeu, care calcă pe urmele Fiului Său. Cheia succesului pastoral este viața noastră personală*, mai mult decât cuvântul care dispare. *Indreptarea altora vine prin indreptarea noastră și deci mai întâi spre noi să ne întoarcem privirile, să ne curățim de omul cel vechi și să umblăm în haina luminii lui Hristos, a căruia sarcină am jurat s'o purtăm în clipa hirotoniei*.

Pentru apropiata Inviere

Invierea Domnului nostru Iisus Hristos se consacră ca cel mai important eveniment al vieții creștine, ea întărind nu numai dumnezeirea Celui pe care jidovii l-au crucificat între tâlhari, ci și supraviețuirea sufletului omenească peste limitata lui condiție biologică.

Deși evenimentul se petrece în credință bunului creștin același ca la început, vor fi desigur încă mulți aceia cari plângându-și suficiențele într'un mimetic pozitivism vor nega creștineasca înviere. Deoarece evenimentul prin harul divin care l-a condiționat, transcende posibilitatea de calcul și prevedere a legilor omenești sensoric controlabile, înseamnă oare că implică negația? A-l nega nu implică condensarea orizonturilor omenești până la limitele materiei ambiante, singura realitate palpabilă?

Vremurile aspre ce le parcurgem cu dramatism și demnitate, vremuri în care moartea a devenit corelat al vieții mai mult decât altădată, se vor lumina și ele în noaptea învierii Domnului, oferind inimilor însetate de limpezimi nădejde nouă.

Noaptea învierii din acest an ocrotind în liniștea aprilină ochii umezi ai văduvelor și orfanilor sau trupurile vlăguite ale celor ce luptă și sufăr, va fi cel mai eficace balsam peste atâtea slăbiciuni care colorează cenușii armonia unei societăți desorientate. Un neam întreg, crucificat de voința nedreaptă a oamenilor, așteaptă învierea anului acesta cu certitudinea izbăvirii lui după trudnică așteptare.

Desigur pentru cei care „n'au urechi de auzit și ochi să vadă”, pentru cei cari

potriveala lucrurilor lumești e scop în sine pentru aceștia, luminosul praznic al minunii depe Golgotha nu va însemna aproape nimic. Cei cari n'au pierdut nimic ne-având nimic — ce-ar pute oare să-și mai do-rească? Fericiți în stadiul lor vegetativ nedepășind decât prin vicietăți regnul din care Darwin ne-a tras de păr și de urechi numai ca să ne explice, unii ca aceștia, mai ales când strălucesc și prin lipsă de cultură, asemenea sunt Cărturarilor și Fari-seller cari își socoteau sdruncinate pre-rogativele demnității lor, de le lumina re-levantă de frumuseți, dar și de turpitudini pe care Fiul Omului o iradia din juru-i.

Astăzi, unii ca aceștia, prin spiritul lor de negație se exclud nu numai din marea familie creștină, dar și din colecti-vitatea națională. A nu crede decât în cele ce cad sub simțuri, înseamnă a nesocoti justiția imanentă care ne animă lupta și speranțele pentru izbândirea sfintei noa-stre dreptăți.

Să nu uite nimeni că neamul acesta și-a păstrat filia națională nu prin aco-modări la seismografia evenimentelor, ci prin vârtosia cu care păzind legea lui Hristos și-a ascultat glasurile din străfun-duri de veac, creștine de-atunci de când am văzut pentru prima dată deasupra ca-petelor noastre cerul lui Dumnezeu, oco-ritorul nostru. De aceea chiar dacă am fost mai „inculși”, nu ni-a lipsit în schimb spiritul conservator de tradiție care ne-a unit și care ne-a dus de mână spre lumi-nșurile istoriei.

Învieria lui Hristos din moarte fie-ne tuturor nădejde împlinită și indemn spre cucernicie, pentruca „păzind legile” să ne facem părtași vrednici de împărăția ce-rurilor.

Să ne rugăm de pe Golgota durerilor noastre naționale cu duh drept și măritor ca acesta să fie ultimul praznic pe care să-l petrecem sfârtecați în două de o „cotă” pe care vom înălța altarul biruinței valehe, așa după cum Crucea lui Iisus s'a înălțat în noaptea Învierii deasupra capetelor și ochilor acelora cari neridicându-și privirile dela pământ n'au reușit încă s'o vadă.

Diacon Romeo Dăscălescu

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Aprilie 1944

1. În fiecare zi dimineața la ora 6^{1/2}, Ute-ria și Ciasurile. Sâmbăta, în continuarea Uteniei, *Sfânta Liturghie* pentru morți. *Mercuri și Vineri la ora 9 sfânta Li-turghie înainte sfințită*, în tot postul. În fiecare seară la ora 6 Vecernie. Vineri seara după Vecernie „*Acatistul Maicii Domnului*”.
2. În *Dumineci și Sărbători* dimineața la ora 8^{1/2}, Utenia, în continuare la ora 9^{1/2}, *Sfânta Liturghie*. La liturghie cântă „Corul catedralei”, sub conducerea pro-fesorului Gheorghe Șoima.
3. *Duminecă în 2 Aprilie 1944*, servesc: Prot. Mihail Neagu, duhovnicul Nicodim Belea și prof. Dumitru Călugăr; diaconii: Anatolie Scurtu și profesorul Dr. Grigorie T. Marcu. *Predică: prof. Grigorie T. Marcu*. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: duhovnicul Nico-dim Belea.
4. *Dumineca Florilor în 9 Aprilie 1944*, servesc: I. P. Cuv. Sa Arhim. Teodor Scorobet, Icon. stavr. Emilian Cloran, cons. Ieronim Grovu, Gheorghe Secaș și prot. Mihail Neagu; diaconii: Ioan Cir-cov și cons. Alexandru Popa. *Predică: I. P. C. Sa Arhim. Teodor Scorobet*. La Oastea Domnului predică: *prot. Mihail Neagu*.
5. *Săptămâna Patimilor: în fiecare seară la ora 6^{1/2} Denie*, începând din Dumineca Florilor.
Dimineața la ora 8, Ceasurile și Li-turghia înainte sfințită.
La ora 4 după masă Pavecernița.
6. *Joi dimineața la ora 8 Sf. Maslu*. În continuare *Vecernia* împreună cu *Li-turghia Sf. Vasile cel Mare, sfințirea Paștilor*.

Seara la ora 6^{1/2}, *Denia Patimilor cu cele 12 Evanghelii*. *Servește I. P. Sf. Mitropolit Nicolae Inconjurat de un so-bor de preoți. Predică cons. Gheorghe Secaș*.

7. *Vinerea Patimilor, la ora 8 Ceasurile Domnești*.

La ora 4. d. m. *Vecernia, cu luarea Mântuitorului de pe cruce*.

La ora 6^{1/2}, *Utenia cu prohodul Domnului Iisus Hristos*. *Servește I. P. Sf. Mitropolit Nicolae Inconjurat de un sobor de preoți. Predică: prot. Mihail Neagu*.

8. *Sâmbăta Paștilor: la ora 8 dimineața, Vecernia Paștilor, cu liturghia Sf. Va-sile cel Mare*.

9. *Dumineca Sfințelor Paști. La ora 4 dimineața „Învieria”*. (Impărțirea Sfin-țelor Paști).

La ora 9 *Sf. Liturghie*. Atât la În-viere, cât și la Sf. Liturghie servește I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, Inconjurat de un mare sobor de preoți și diaconi. *Predică: I. P. Sf. Mitropolit Nicolae*.

După masă la ora 4, *Vecernia Sfin-țelor Paști. La Oastea Domnului pre-dică: Pr. Dr. Ioan Chioariu, dela pa-rohia Sibiu-Inferior*.

10. *Luna Paștilor, în 17 Aprilie 1944, servesc: I. P. Cuv. Arhim. Teodor Sco-robet, cons. Ieronim Grovu, Dr. Spiridon Cădea, Gheorghe Secaș, prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: cons. Gh. Secaș*. La Oastea Domnului predică: *preotul Ioan Albu dela parohia Sibiu-Iosefin*.

11. *Marția Paștilor, în 18 Aprilie 1944, servesc: Prot. Mihail Neagu, pr. Ioan Ni-coară, Ioan Muntean, prof. Dumitru Că-lugăr și Constantin Criștiu; diaconii: prof. Dr. Grigorie T. Marcu și Simion Macarie. Predică: prot. Mih. Neagu*. La Oastea Domnului predică: *preotul Ioan Muntean*.

12. *Dumineca Tomii, în 23 Aprilie 1944, Sfântul Gheorghe, servesc: cons. Iero-nim Grovu, Aurel Nanu și prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și cons. Alexandru Popa. Predică: cons. Aurel Nanu*. La Oastea Domnului predică *preotul Nicolae Constandin dela pa-rohia Sibiu-Lazaret*.

13. *Dumineca Mironosițelor, în 30 Aprilie 1944, servesc: Prot. Mihail Neagu, prof. Dr. Nicolae Terchilă și Dr. Nic. Neaga; diaconii: Ioan Circov și Simion Macarie. Predică: prot. Mih. Neagu*. La Oastea Domnului predică: *Pr. Dr. Corneliu Sârbu dela parohia Sibiu-Treistejari*.

Înștiințare

Expédierea coletelor este suspen-dată la poșta, până în 4—5 Aprilie c. Coletele cu luminări stau gata spre ex-pediere. Totodată reamintim că la co-mande de luminări să se scrie totdeauna și poșta, și județul.

Fabrica de Luminări a Cons. Arhiepiscopesc, Sibiu

INFORMAȚIUNI

Demisie. Dl Prof. universitar I. Lupaș, absorbit de intensa activitate desfășurată mai ales în cadrele Institutului de Istorie națională, pe care-l conduce cu prestigiu și pricepere, a demisionat dela prorecto-ratul Universității.

Ziarele românești de dincolo de ho-tarul despărțitor de frați, „*Trbuna Ardea-lului*” și „*Săptămâna*”, în lunile din urmă se vede că au fost oprite pe undeva, căci nu ni s'au adus. În anul curent am primit până acum, abea un număr al ziarului ro-mânesc dela Cluj; — citirea celorlalte nu-mere se vede că trebuie să fie cu totul pri-mejdloasă pentru țara vecină.

Cabinet dentar în Sibiu, str. Hon-terus Nr. 6, la etaj, în curte, a deschis cooperativa „*Sănătatea Neamului*”. Pentru asociații din Sibiu cabinetul e deschis zil-nic dela ora 15—20; pentru asociații din comunele județului, care nu au cabinete

dentare, este deschis în fiecare zi de lu-cru dela 8—12.

Biblioteca româno-germană. În București s'a deschis, din inițiativa Aso-ciației de presă româno-germană din Tran-silvania, prima bibliotecă româno-germană importantă. Biblioteca este înzestrată cu patru mii de volume.

STIRI LOCALE

Conferință religioasă. Soc. ortod. națională a femeilor române din Sibiu or-ganizează o conferință religioasă, ce se va ținea Duminecă, în 2 l. c., ora 11'30, în sala prefecturii județului Sibiu. Va vorbi dl prof. universitar *Ion Moga* despre „*Viața religioasă a românilor în evul mediu*”. Conferința va fi însoțită de frumoase cân-tări, executate de corurile Școalelor nor-male de băieți și fete, sub conducerea dlui profesor *Ilie Micu*. Publicul este rugat a participa la această manifestare.

Nr. 2838—944

[23] 3—3

Concurs

Pentru întregirea protopopiatului DOBRA se publică concurs cu ter-min de 30 zile dela întâia publicare în *Telegraful Român*.

Beneficiile sunt:

1. Salar dela Stat, conform pre-gătirii teologice a protopopului.
2. Până la zidirea casei parohiale protopopești, parohia Dobra se va îngriji ea de locuință corespunzătoare protopopului.

3. Sesiune parohială: 14 jugăre în parohia Dobra, și 3 jugăre 800 st. p. în filiale, teren arabil.

4. Diurna de protopop, dela Stat.

5. Stolele obișnuite în protopo-piatul Dobra.

6. Diurnele dela vizitațiile cano-nice și dela alte deplasări făcute în protopopiat.

Cereri de binecuvântare de can-didare și de Concurs, însoțite de ac-tele necesare, se vor înainta la Con-siliul Arhiepiscopesc în Sibiu.

Sibiu, din ședința plenară, a Consiliului Arhiepiscopesc, ținută la 15 Martie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc.

Nr. 6001/944.

[27] 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de *preot ajutător* al parohiei de cl. I, *Codlea*, protopopiatul Bran, publicăm concurs, cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Preotul ajutător va îndeplini și slujba de *duhovnic* la Uzinele Codlea-Ieg. Gh. Urdăreanu și, slujba de *catehet* la școlile primare și la Școala de ucenici industriali, din Codlea.

Venitele împreună cu acest post:

1. Salar dela Stat,
2. Jumătate din venitele dela altar
3. Venitele stolare din a treia parte din parohie,
4. Circa 7 jug. sesiș parohială,
5. Renumerație, pentru slujba de duhovnic și pentru orele de educație religioasă morală, dela Uzinele Codlea-Ieg. Gheorghe Urdăreanu.

Cereri de concurs, provăzute cu toate documentele necesare și cu auto-rizația de a concura dela Venerabilul Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc Bran, Zărnești, județul Brașov, iară concurenții se vor prezenta în parohie în Dumineca ce va fi cea a Oficiului protopopesc Bran, spre a cânta eventual a celebra și a face cunoștință cu poporul dreptmăritor.

Zărnești, 23 Martie. 1944.

Vasile Stolcanea
protopop

Nr. 722/1943

(26) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II-a *Sânpetru*, protopopiatul Brașovului, se pu-blică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în *Telegraful Român*.

Venitele acestei parohii sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială, cu toate depen-dințele.

3. Sesiune parohială 32 jug. arător.

4. Stola obișnuită în protopopiat.

5. 2 stâneni lemne de foc dela co-muna politică pentru Oficiul parohial.

Cereri de concurs, însoțite de toate actele legale și de încuviințarea de candi-dare primită dela Frea Ven. Cons. Arhie-piscopesc, se vor înainta în termen Ofi-ciului protopopesc ort. rom. Brașov.

Concurenții se vor prezenta în pa-rohie cu prealabila învoire a Oficiului pro-topopesc într-o Duminecă sau sărbătoare, spre a sluji, a predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Brașov, la 9 Octomvrie 1943.

Oficiul protopopesc ort. rom. al Brașovului în înțelegere cu comitetul parohial din Sânpetru.

Dr. N. Stinghe
adm. prot.

Nr. 105/1944.

(24) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc din *Dumbrăveni*, jud. Târnava-Mică, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegr. Român*.

Beneficiile împreună cu acest post:

1. Salar dela Stat dela data bugetării postului,
2. Sesiie cantorală 2 jugăre arător, pământ foarte bun.
3. Venitele după serviciile religioase sunt cele stabilite de consiliul parohial la 12 Martie a. c.
4. Dacă cântărețul conduce corul bi-sericesc, va primi o indemnizație dela bi-serică.

Cântărețul ales va sta la dispoziția parohului în permanență, atât la serviciile divine, cât și la adunările Oastei Domnului și ale celorlalte societăți religioase din parohie.

Concurenții își vor prezenta cererile însoțite de diploma Școalei de cântăreți bisericești și alte acte de recomandare ofi-ciului parohial; se vor prezenta la biserică pentru a-și arăta cunoștințele în tipic și aptitudinea la cântările bisericești.

Dumbrăveni, la 15 Martie 1944.

Ioan Dragolea
protopop paroh

Nr. 159—944

[21] 23

Concurs

Pentru întregirea postului de cân-tăreț bisericesc din Deva, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Venitele fixate pentru acest post:

1. 7.000 [șaptemii lei] salar lunar dela parohie, până la bugetarea pos-tului de către Stat.
2. 3.000 [trei mii Lei] chirie lunară pentru locuință.

3. Stola cantorală din cele 2 parohii.

Cântărețul va fi prezent zilnic la serviciile ce se fac de către preoții locali în sf. Biserică.

Cei îndreptățiți își vor înainta ce-cereri în termen, însoțite de documen-tele necesare, oficiului nostru protopo-pesc, urmând a se prezenta apoi în vreo Duminecă sau sărbătoare pentru a cânta la strană.

Deva la 7 Martie 1944.

Oficiul protopopesc ortodox român, în înțelegere cu Consiliul parohial al Devei.

Teofil Chiffa
protopop